

Liz Flanaganová

ÚSVIT
STÍNOVÝCH
DRAKŮ

Liz Flanaganová

**ÚSVIT
STÍNOVÝCH
DRAKŮ**

Text © Liz Flanagan, 2020

Cover Illustration © Angelo Rinaldi, 2020

Inside Illustrations © Paul Duffield, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Kateřina Cinková, 2024

ISBN 978-80-247-4895-5

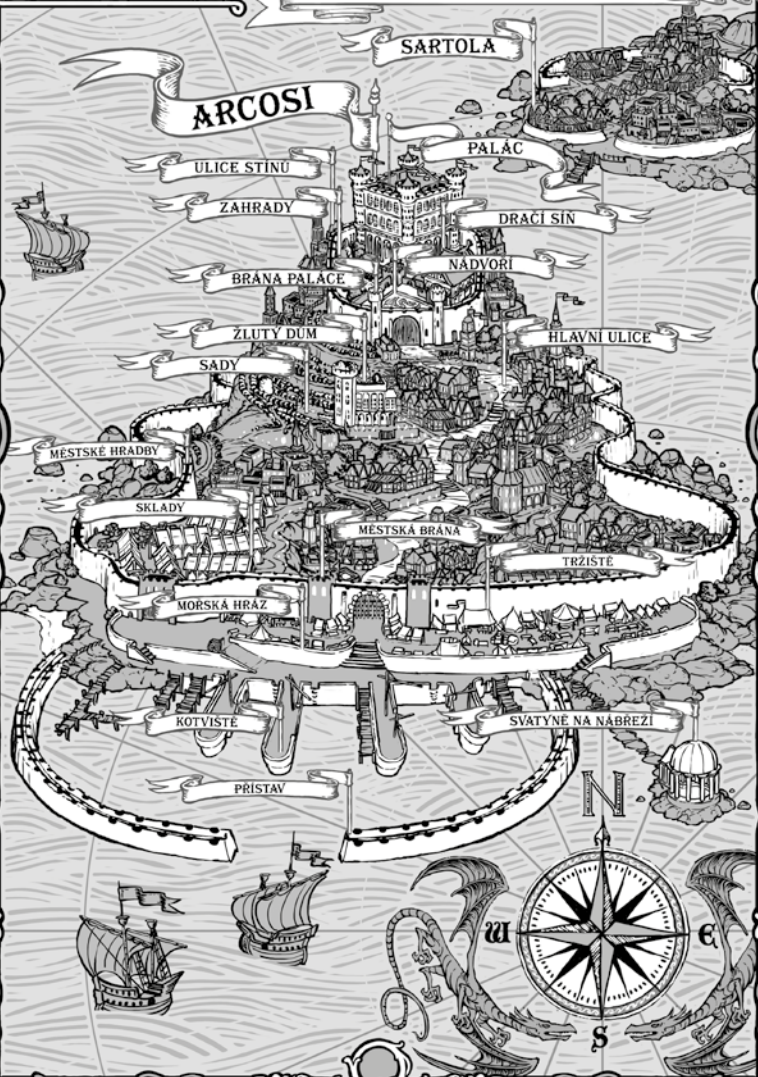
Pro Christopa, samozřejmě xx

A

RCOSI

A PŘÍLEHLÁ MOŘE

PROLOG

Dva draci letěli temnotou. Sípavě lapali po dechu. Ztěžka mávali křídly, která se s každým úderem silně napínala. Jejich šupinaté boky byly zbrocené krví.

„Draci si potřebují odpočinout,“ zvolala Milla a zpod modrého šátku jí vyklouzly černé prameny vlasů. Tvář jí pokrývala vrstva popelavého prachu. „Nezvládnou to.“

„Zvládnou! Musí,“ křikl chraplavě Thom se zachmuřeným výrazem ve tváři. „Millo, musíme se dostat na Arcosi, než bude příliš pozdě.“

Jako na důkaz jeho slov vytryskl ze svahů pod ním proud horké páry a těsně minul jeho červenou dračici. Ta se naklonila tak prudce, až nad sebou málem ztratila vládu. V očích se jí zračila směsice údivu a hněvu, když usilovala o rovnováhu.

„Thome!“ zaječela Milla. „Jsi v pořádku?“ Natočila se na stranu, pobídla svého modrého draka, aby klesl níž, a pátrala v mlze.

Thomův hlas se nesl z temnoty pod ní. „Vidíš? Sopka vybuchuje. Právě teď! Nemáme čas. Musíme se o to pokusit!“

Oba jezdci se přitiskli ke hřbetům svých draků, shrbení a napnutí mířili k západu a pobízeli své vyčerpané společníky k poslednímu napření sil.

Milla neustále šeptala povzbuzující slova: „Pospíchej, Iggie, pospíchej! I kdyby to bylo to poslední, co uděláme, musíme je varovat před nebezpečím. Musíme jim říct, co mají dělat.“

Na nebi za nimi se rozprskly rudozlaté jiskry.

ČÁST PRVNÍ - VZDUCH

KAPITOLA PRVNÍ

O šest měsíců dříve

*J*owan Thorsen snil o létání. Oběma rukama objímal fialový šupinatý krk, vítr mu cuchal vlasy, moře pod ním se třpytilo a jeho drak uháněl vzduchem.

Když se Joe probudil, stále se usmíval. Sen se rozplynul a on se s trhnutím posadil, neboť si uvědomil, co je dnes za den. Den líhnutí připadl na jeho dvanácté narozeniny. Jeho kamarádi Amina a Conor tvrdili, že to znamená štěstí. A teď ještě ten sen o dracích? To musí být dobré znamení. Dnes se jeho život navždycky změní. Večer už možná bude propojený s čerstvě vylíhnutým dráčetem. Bude žít v dračí škole Arcosi. Tašku už měl zabalenou a připravenou. Bublalo v něm nadšení a on již nedokázal vydržet v klidu.

Vyskočil z postele, natáhl na sebe zmačkanou košili a kalhoty ze včerejška, přičemž nové, bílé šaty, které tam pro něj ležely nachystané, nechal netknuté – ty byly určené na pozdější

obřad. Chtěl utíkat a zpívat a křičet, ale bylo ještě brzy, a tak se proplížil po schodech dolů. Vyhýbal se přitom všem vrzajícím prknům a poslední tři schody seskočil naráz. Z ložnice jeho rodičů se neozval žádný zvuk.

K modré obloze poseté růžovými mraky se z kuchyňského komína klikatil kouř. Škvírou ve dveřích nakoukl do kuchyně. Nikde ani stopa po kuchaři Matteovi, jen na lince ležel obrovský talíř s ještě horkými skořicovými šneky. Jeho oblíbení. Joe vešel dovnitř a dva popadl. Popálil si přitom prsty. Strčil si šneky do kapes a skrz obnošené pláno se mu začalo po těle rozlévat teplo. Pak vyklouzl zadními dveřmi, rychle prošel zahradou a vyšplhal se na vysokou kamennou zeď cvičiště, kde trávil hodiny pilováním svých dovedností s mečem.

Seděl tam jako holub, shlížel na střechy Arcosi a vítr ve tváři znovu přivolal jeho sen. Roztáhl paže jako křídla a srdce mu vzlétlo. Hleděl za lodě kotvící v přístavu hluboko pod ním, přímo na bledé moře, které se rozprostíralo do všech stran. Dnes dostane svou první šanci spojit se s drakem. Pozoroval moře a představoval si, jak nad ním letí. Bylo tak blízko, že je skoro mohl ochutnat. Bude to přesně jako v jeho snu.

Vtom všechno potemnělo a nízko nad ním přeletěl drak s roztaženými safírovými křídly. Se svištivým *húúm* a zakřupáním země přistál hned za cvičištěm.

„Millo!“ Joe seskočil ze zdi a šel se přivítat se svou sestřenicí. „Myslel jsem, že máš dnes moc práce.“

„Na tvoje narozeniny nemám nikdy moc práce, Joe!“ Milla sklouzla ze svého draka a Joe se k ní vrhnul. „U dračích zubů! Přísahám, že jsi za ten týden vyrostl.“

Byla to pravda. Chlapec rostl tak rychle, že ho každou noc bolely nohy a neustále do něčeho narážel, jelikož na své nové tělo

nebyl zvyklý. Nebyla to jediná novinka: každou chvíli se v něm jako bouře vzedmuly podivné prudké nálady. Přehnaly se ale stejně rychle, jako se objevily, takže při nich radši zůstával zticha a doufal, že si jich nikdo nevšiml.

„Jsi dost vysoký na to, abys *mě* přepral.“ Vymanila se z jeho objetí. Ve tváři, lemované černými kudrnami, jí zasvítily oči. „Ani to nezkoušej, nebo na tebe pošlu Iggieho.“

Zasmál se jejímu na oko vážnému tónu. Přestože byla jednou z prvních dračích jezdkyň Arcosi a táhlo jí na pětadvacet, nikdy neměla daleko k nějaké lumpárně, a on ji za to miloval.

Joe se natáhl k Iggiemu, obrovskému modrému drakovi své sestřence, který jej nadšeně vítal jiskrami, vrčením a spoustou štouchanců hlavou, jež ho málem srazily k zemi. Iggie byl aspoň dvakrát větší než největší tažný kuň na ostrově a měl obrovská křídla. Joe přejel rukou po jeho šupinatém krku a přitom si uvědomil, že za soumraku možná bude mít svého vlastního draka. Skutečného a dýchajícího a přímo ve svém náručí. To by byl panečku narozeninový dárek!

„Taky jsem tady sedávala.“ Milla ukázala na zeď. „Nejlepší výhled ve městě. Přidáš se?“

Vyšplhali se zpátky nahoru a sedli si bok po boku. Přízračný úplněk ustupoval vycházejícímu slunci a vzduch byl stále ještě chladný.

„Všechno nejlepší, Joe. Tohle je pro tebe.“ Milla mu podala drobný kožený váček.

„Děkuju,“ odvětil a povolil šňůrky. Opatrně váček obrátil a do nastavené dlaně mu spadlo něco malého a lesklého. Vypadalo to jako mince na stříbrném řetízku.

„Je stejný jako můj,“ vysvětlila Milla a poklepala na medailon, který neustále nosila kolem krku.

Joe pozvedl stříbrný kotouč. Byl do něj vyražen znak: kruh představující měsíc v úplňku a pod ním letící drak. Byl to symbol jejich rodiny, starobyklých dračích jezdců Arcosi. „Ach, Millo.“ Těžko hledal ta správná slova. „Je dokonalý. Dneska si ho vezmu, pro štěstí.“

„Ukaž, pomůžu ti ho zapnout.“ Sestřenka mu odhrnula černé vlasy stranou a řetízek mu za krkem připnula. „A je to! Přesně tak, jak to má být.“

Poklepal na něj a vnímal, jak se mu studený kov usadil na krku. „A tady je něco pro tebe. Snídaně!“ Joe jí podal šneka a začal uždibovat ze svého.

„Ohó, ještě horký z trouby. Matteovi skořicoví šneci jsou stejně dobří jako ti Josini,“ okomentovala a pokývla mu na znamení díků.

„To jí radši neříkej.“ Joe se na Millu zakřenil. Vznětlivost jeho matky byla stejně věhlasná jako její vaření. Aktuálně patřila k nejvyšší společenské vrstvě na ostrově, uznávaná jako potomek starobylého královského rodu z Arcosi. Ale když byla Milla ještě malá, Josi sloužila v domě jako kuchařka a svou pravou identitu skrývala.

„Tááákže,“ nadnesla Milla. „Velký den?“

„Hm-mhm,“ zahuhlal Joe s pusou plnou pečiva.

„Připravený?“ zeptala se.

„Cítím se připravený.“ Zaváhal a uvědomil si, že se mu srdce rozbušilo rychleji, když se rozhodl, že se jí přizná. „Dnes ráno se mi zdálo o drakovi. Fialovém. Stalo se ti taky, s Iggiem...?“

Usmála se nad vlastními vzpomínkami. „Ano, párkrát. Nevíděla jsem ho, ne zřetelně. Ale věděla jsem, že bude modrý, a věděla jsem, že spolu budeme létat.“

„Ano!“ zajásal Joe s úlevou. „Přesně tak jsem to cítil i já.“ A v návalu dychtivosti zaškemral: „Je tam fialové vejce? Kolik jich je? Tys je viděla, že ano? Pověz mi to, Millo, prosím!“